

SODOBNE AKROBACIJE

Tor, 5. nov., 05:37

Od: Barbara Pavliha

Za: Julči Ravnohrib <julijana.ravnohrib@gmail.com>; Rozalija Erjavec <zalka_48@siol.net>

Zadeva: Pozdrav iz Zabrezja

Dragi moji,

rana ura, zlata ura – spet sem se zbudila že malo po četrti, ker me je od slabega vremena kljuvalo v kosteh, pa sem si rekla, da se vama malo oglasim.

A lahko verjameta, da je že skoraj pol leta, odkar smo zaključile tečaj računalništva za upokojenca? Tako živo se spominjam, kako smo se januarja na prvi uri krohotale, ko so se zavihki odpirali kar sami od sebe, kot bi bilo včeraj. »Kar naprej ti piškotki – ni čudno, da sem ves čas lačna,« je komaj izustila Zalka, medtem ko sva se z Julči zvijali od smeha.

Zadnje čase pogosto razmišljam, kako kritična sem znala biti do tehnologije, preden me je Maja vpisala na tečaj. Z grozo sem opazovala otroke, ki buljijo v hitro premikajoče se barvne sličice, namesto da bi brali knjige ali se igrali na svežem zraku. In odrasle, ki se zatekajo v oddaljene svetove, pozabijo pa skrbeti za tega, v katerem živijo. Da o mladih sploh ne govorim – saj je včasih videti, kot da so se jim telefoni že prirasli na dlani!

A moram reči, da počasi tudi jaz odkrivam pozitivne plati vsega tega »napredka«. V naši majhni vasi ni veliko družbe, sploh čez dan, ko so vsi otroci po vrtcih in šolah, odrasli pa po službah. Prej so si bili moji dnevi podobni kot jajce jajcu in na trenutke sem se počutila precej osamljeno. Odkar obvladam sodobne akrobacije, kot so surfanje brez deske in odpiranje oken z milimetrskim premikom kazalca, se res počutim bolj povezano s preostalim svetom. Zdaj vsako jutro svež kruh iz vaške pekarnice poplaknem s še bolj svežimi novicami. In ne le to, na spletu najdem tudi krasne vrtilčarske nasvete. Najboljši del pa je, da lahko kadarkoli pokličem svojo hči in vnučka – par klikov in že vidim njun obraz!

Seveda me še zmeraj skrbi. Posebej hudo mi je za tiste sovrstnike, ki jim je vse to še vedno španska vas in so z vsakim dnem bolj izključeni iz družbe. Morda bi morale tudi me poiskati način, da delimo pridobljeno znanje? Vsekakor vredno razmisleka.

Preden se odpravim na jutranji sprehod, naj še omenim, da sem bila zadnjič pri Roku v vrtcu na pikniku za stare starše. Krasno smo se imeli! Otroci so bili navdušeni, mi pa tudi, saj smo prav lepo poklepetali. Med drugim sem spoznala čudovito gospo, s katero sva zdaj redno v stiku. Slike vama pa raje pokažem konec meseca, ko se vidimo v živo – saj vemo, da na spletu previdnost ni nikoli odveč!

Lep dan,

Barbara